

Р Е Ш Е Н И Е

№ 141

гр. Перник, 30.10.2012г.

Административен съд Перник, в съдебно заседание на десети октомври през две хиляди и дванадесета година, в състав:

СЪДИЯ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

При секретаря Т.М., като разгледа докладваното от съдията Георгиев административно дело № 164 по описа за 2012г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно- процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 1, ал. 1 и ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините /ЗОДОВ/.

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по искова молба, с правно основание чл. 1 от ЗОДОВ, подадена от управителя на *** против Община Перник, представлявана от кмета на Община Перник с претенция да бъде осъдена Община Перник да му заплати сумата от 52 273лева. Цената на иска се обуславя от претърпени имуществени вреди от дружеството от незаконосъобразни действия на общината изразяващи се в нарушаване на чл. 36 във вр. с чл. 26, ал. 1, т. 2 и чл. 27, ал. 1 от Наредба № 2 от 31.03.2006г. за условията и реда за предоставяне на средства за компенсиране на намалените приходи от прилагането на цени за пътуване по автомобилния транспорт и нарушаване на Наредба № 3 от 04.04.2005г. за условията и реда за предоставяне на средства за субсидиране на превоза на пътници по нерентабилни линии във вътрешноградския транспорт и транспорта в планински и други райони. Твърди се, че е нарушен редът за разпределение на сумите за субсидии и компенсации за две транспортни линии обслужвани от жалбоподателя. Вредите се претендират за периода от 21.08.2006г. до 31.12.2007г., като считано от 21.01.2008г. до датата на завеждане на исковата молба се претендира лихва за забава върху главницата в размер на 17 703лева, както и се иска присъждане на законната лихва от датата на исковата молба до окончателното изплащане на сумите. Според съдържанието на исковата молба и уточнението направено в съдебно заседание на 12.09.2012г. ищецът твърди, че незаконосъобразните действия произтичат от неправилно разпределение на средствата за субсидиране, изразяващо се в неизплащане на субсидии за линии с № 1 и № 4, неизплащане на компенсации за същите линии и неизвършване на контрол, относно

разпределението на субсидиите за посочения по-горе период. Претендира присъждане на разноски и уважаване на иска в пълния му размер, който след допуснато изменение на иска е в размер на 34 688 лева.

Ответната страна оспорва така предявения иск. Излага съображения, че в конкретиката на казуса не са установени незаконосъобразни действия, а напротив налице са действия, които произтичат пряко от разпоредбите на подзаконовите нормативни актове и посредством тези действия на ищеца са превеждани субсидии след като органът е извършил съответното разпределение на сумите по отделните превозвачи. С оглед на това счита, че не са налице незаконосъобразни действия, поради което и отговорността на общината за вреди не може да бъде ангажирана. Успоредно с това застъпва тезата, че предявените искове са погасени по давност, тъй като е изтекла както кратката три годишна давност така и общата пет годишна давност. С оглед на това пледира за отхвърляне на иска като неоснователен и недоказан и моли да бъде присъдено юрисконсулско възнаграждение.

Представителят на Окръжна прокуратура Перник заключава, че искът е основателен и доказан по основание и размер и следва да се уважи.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

С договори № 1 и № 3 от 03.05.2001г. Кмета на община Перник и настоящия ищец са се договорили последния да осъществява обществен превоз на пътници по автобусни линии № 1- кв. "Калкас-Профилаториума" и № 4- кв. "Кристал-рудник Тева", като от анекси приложени по делото е видно, че срокът е до провеждане на конкурс за възлагане на обществен превоз на пътници. Със заповед № 280 от 22.02.2006г. на Кмета на община Перник е наредено да се проведе и организира такъв конкурс, а със заповед № 1340 от 21.06.2006г. Кмета на община Перник е определил за изпълнител на обществен превоз на пътници за основни градски линии № 1 и № 4 настоящия ищец. С нова заповед № 1439 от 29.06.2006г. Кмета на общината е определил ***за изпълнител на линии № 1 и № 4. Тази заповед е оспорена по административен ред пред Областния управител на област Перник, който със заповед № РД-168 от 28.07.2006г. я е отменил. Заповедта на областния управител е обжалвана от кмета на общината пред съда. С решение № 230 от 09.01.2007г. постановено по АД № 8138/2006г. състав при ВАС на РБ е отхвърлил жалбата, като решението на тричленния състав е оставено в сила с решение № 6064 от 14.06.2007г., постановено по АД № 2666/2007г. по описа на ВАС. С оглед обезпечаване населението на гр. Перник с обществен транспорт и във връзка със съдебните производства по оспорване заповедите на кмета на общината Областният управител е разрешил възлагане на превозите по съществуващите линии без конкурс, видно от писмо

№ 07-01-56 от 28.07.2006г., с условие, тези договори да се сключат само с дружества, които до момента осъществяват този превоз. Междувременно Кмета на община Перник на 21.08.2006г. е подписал договор № 7 с представителя на ***, с който му е възложила да осъществява превоз по автобусни линии с № 1 и № 4 до приключване на съдебния спор. По повод на постъпил сигнал от 17.08.2006г. подаден от ищеца по делото Областния управител е издал заповед № РД-231 от 01.11.2007г., която е прогласена за нищожна с решение № 10600 от 01.11.2007г. по АД № 6923/2007г. по описа на ВАС, като решението на тричленния състав е оставено в сила с решение № 8441 от 08.07.2008г. постановено по АД № 5520/2008г. по описа на ВАС.

За изясняване предмета на делото е изслушана съдебно икономическа експертиза, която като компетентно дадена и неоспорена от страните се цени. Заключение на експерта е, че през процесния период от 21.08.2006г. до края на 2007г. както ищеца така и *** са осъществявали обществен превоз на пътници по градски основни автобусни линии с № 1 и № 4. Ищеца всеки месец е подавал справки за изминат пробег и справки за издадени карти за пътуване с ценови облекчения за посочените по-горе линии. Вещото лице е констатирало, че в справките за изминат пробег в гр. Перник има намаляване на изминатия субсидиран градски пробег с 149 712км изминати километри на стойност 28 446.00лв.. Получените субсидии за разпределение за 2007г. са в размер на 266 702лв. и е разпределена между всички превозвачи, а общият пробег на всички превозвачи е 1 387 027км, като субсидията на км. е 0.19лв.. За периода от 21.08.2006г. до 30.11.2006г. на ищеца не е изплатена субсидия в размер на 12 860.50лв. за изминат пробег по представени справки. За периода от м. 12.2006г. до 30.09.2007г. не са изплатени субсидии в размер на 28 446.00лева. Ответника е извършил частично плащане за 2007г. в размер на 8055.00лв., с оглед на което дължимата сума полагаща се на ищеца според експерта е 33 251.50лв.. По отношение на броя издадени карти за пътуване с ценови облекчения на пенсионери и ученици за спорния период неизплатените компенсации за карти са в размер на 1436.90лв..

По делото е представена и справка извлечение, която като неоспорена се цени от състава. От нея се установява, че субсидията за разпределение за 2006г. и 2007г. е в размер на 526 128.00лв. и същата е разплатена на превозвачите към 22.11.2007г., като субсидиите са изплащани по месечно на всички превозвачи обслужващи територията на гр. Перник, в това число и на ищеца.

Въз основа на изложената и възприета фактическа обстановка, настоящия състав намира от правна страна следното:

В конкретиката на казуса не е приложим чл. 1 от ЗОДОВ, тъй като не са налице кумулативно изискващи се предпоставки за ангажиране на такава отговорност, а именно – незаконни действия или бездействия, извършени от длъжностни лица на ответника, които да съставляват административна дейност,

претърпяна от ищеца вреда и причинно-следствена връзка между незаконните действия, респ. бездействия, и настъпилата вреда.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Този принцип е залегнал в чл. 203 от АПК – исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Държавата и общините отговарят за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на нейни органи и длъжностни лица. Един акт, респ. действие или бездействие са незаконни, когато противоречат на закона или на друг нормативен акт или когато не са предвидени в него. В приложното поле попадат всички нормативни, общи и индивидуални административни актове, издавани от държавни органи в кръга на съответната им законово определена компетентност. Твърди се, че са нарушени разпоредбите на НАРЕДБА № 2 от 31.03.2006 г. за условията и реда за предоставяне на средства за компенсиране на намалените приходи от прилагането на цени за пътуване по автомобилния транспорт, предвидени в нормативни актове за определени категории пътници по конкретно чл. 27, ал. 1, че общините в 7-дневен срок от получаването на информацията по чл. 26 разпределят на превозвачите, осъществяващи транспортното обслужване в общината, включително на тези, с които нямат сключен договор, предоставените от централния бюджет средства и чл. 26, ал. 1 касателно компенсиране стойността на издадените абонаментни карти на ветераните от войните. Според разбиранията на състава в случая не става въпрос за същинска административна дейност, която да приключи с акт подлежащ на съдебен контрол по смисъла на АПК, респ. действие попадащо в приложното поле на АПК. ЗОДОВ е специален закон по отношение на деликтната отговорност по чл. 45-54 от ЗЗД и е приложим в две хипотези – в случаите на понесени вреди от незаконни актове, действия или бездействия на държавни органи или длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и съответно – за вреди, причинени от дейност на правозащитните органи (дознание, следствие, прокуратура, съд) по чл. 2 от същия закон. Действително, в голяма част от случаите ответника издава административни актове и действа като административен орган, но функциите му по транспортното обслужване на гражданите и изпълнение на договорите с превозвачите нямат характер на административна дейност, за която могат да се претендират вреди по реда на ЗОДОВ, във връзка с чл. 203 и сл. от АПК. Няма характер на административна дейност и разпределението на субсидиите, защото не е предвиден изричен акт, с който кмета на общината

да се произнесе по този въпрос и при липсата на административен акт, който да подлежи на пряк съдебен контрол за законосъобразност се налага извода, че и действията по разпределението не са административна дейност. Разпределението на финансовите средства за този вид дейност през 2006г и 2007г. не представляват административни актове по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, тъй като не съдържат властническо изявление на административен орган, а са налице равнопоставени договорни отношения между страните по договора и фактическо разпределение на определените субсидии за 2006г и 2007г. между всички превозвачи в отпуснатия размер.

Изхождайки от претенцията на ищите същите се позовават и тя произтича от договорни отношения, които в случая са с гражданско облигационен характер и всяка от страните по договора е имала право да договори условия, каквито тя счита за добри и да потърси път на защита на нарушеното си право по общия исков ред. На следващо място дори да се приеме хипотезата, че не е налице валиден договор, то всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил други му, за които евентуални вреди се търси обезпечение по реда на ЗЗД. На следващо място по делото са налице доказателства, че ежесечно дружеството ищец е депозирало справки за извършен пробег и справка за издадени карти за пътуване и респ. същото дружество периодично е получавало суми от ответника по разпределените субсидии без да възрази под каквато и да е форма.

Дори да се приеме, че разпределението на субсидиите е административна дейност, то иска следва да се отхвърли като недоказан. В настоящето производство ищеца не доказва, че ответника не е разпределил правилно средствата от централния бюджет между всички превозвачи, а именно три на сто от сумата да не е заделил за дружеството, издало абонаментните карти на ветераните от войните от общината и останалата сума да не е разпределена съразмерно на дела на извършения от превозвачите пробег на територията на общината. Наличните данни, че е извършвано коригиране на пробега е допустимо по силата на наредбата и е по преценка на общината, като преобразуването се извършва чрез коригиране на действителния пробег с коефициенти за привеждане, представляващи отношение между пътниковместимостта на отделните типове превозни средства към пътниковместимостта на превозното средство с най-малък капацитет, по данни на завода производител. То следователно в случая се касае за извършвани действия от страна на ответника, но не в качеството му на административен орган и същите тези действия са в изпълнение на НАРЕДБА № 2 от 31.03.2006 г., като оспорването следва да се отхвърли като недоказано, поради горните изводи.

Твърдението, че е налице незаконосъобразно действие изразяващо се в неосказан контрол по чл. 16, ал. 1 от НАРЕДБА № 3 от 4.04.2005 г. за условията и реда за предоставяне на средства за субсидиране на превода на

пътниците по нерентабилни автобусни линии във вътрешноградския транспорт и транспорта в планински и други райони не се възприема. Ищеца по никакъв начин не доказва, че осъществява превоз по нерентабилни автобусни линии във вътрешноградския транспорт или пък осъществява транспорт в планински и други райони за да попада в приложното поле на тази наредба. Отделно от това в случая е безспорно, че общината се обслужва от повече от един превозвач и субсидиите следва да се предоставят въз основа на приет от общинския съвет механизъм по критерии и показатели за разпределението им, осигуряващ равнопоставеност между превозвачите. Такова доказателство не е ангажирано от ищеца, поради което не се доказва, че разпределението е извършвано неправилно. Съгласно чл. 16, в редакцията към 2007г. на които се позовава ищеца общините упражняват контрол за спазването на задълженията по сключените договори за обществен превоз на пътници. Същите и носят отговорност за разпореждането с предоставените им субсидии, като не са налице данни за нарушения на реда за управление на субсидиите.

За успешното провеждане на иска за обезвреда по реда на специалния закон за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, е необходимо установяване на следните три предпоставки: 1. незаконосъобразен административен акт, отменен по съответния ред, или неоснователно действие на орган или длъжностно лице при осъществяване на административна дейност; 2. наличие на вреди от незаконосъобразния акт и 3. причинна връзка между настъпилите вреди и незаконосъобразния административен акт или неоснователните действия. Доказателствената тежест за установяване наличието на всички тези три предпоставки се носи от ищеца, търсещ присъждане на обезщетение.

В настоящия случай, не се доказва дори първата предпоставка на иск по ЗОДОВ – наличие на неоснователно действие на орган или длъжностно лице при осъществяване на административна дейност.

Предвид горното исковата претенция за претърпени вреди от действия на органи на държавата и общините по реда на ЗОДОВ следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана.

При този изход на делото, предвид разпоредбата на чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ във вр. с чл. 143, ал. 4 от АПК и изрично заявената претенция от процесуалния представител на ответника по делото на основание чл. 8 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения ищецът следва да бъде осъден да заплати на Община Перник направените разноски под формата на юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – Перник

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от управителя на *** против
Община гр. Перник.

ОСЪЖДА *** да заплати на Община Перник направени по
делото разноси в размер на 150лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на
РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия :